

Szerkesztőségi iroda:
BRASSÓ, Színház-utca 95. sz.
hova a lap szellemi részét illető minden
közlemény intézendő.
Kéziratok vissza nem adatnak.

KIADÓHIVATAL:
ALEXI KÖNYVNYOMDÁJA, BRASSÓBAN
színház utca 95 sz. alatt,
hova az előfizetési pénzek s hirdetések
bérmentesen küldendők.

BRASSÓ

ELŐFIZETÉSI ÁR:
helyben házhoz hordva, vagy vidékre
postán küldve:
Egész évre 7 frt., Félévre 3 frt 50 kr.
Negyedévre 1 frt. 80 kr.
Külföldre egész évre 20 Frank.

HIRDETÉSEK DÍJA:
4 hasábos garmond-sorért 4 kr. 1-10 sor
helye 40 kr.). Minden egyes hirdetés bérleg
díja 30 kr., nagyobb és többszöri hirdeté-
seknél kedvezmény; nyílt-tér sora 10 kr.
Hirdetések és nyílt-tér előre fizetendők.

Politikai, társadalmi, közgazdászati, közművelődési és szépirodalmi lap.

MEGJELENIK HETENKÉNT HÁROMSZOR: KEDDEN, CSÖTÖRTÖKÖN és SZOMBATON.

Hirdetések felvételnek: Brassóban: A kiadóhivatalban; Budapest: Lang Lipót és Schwarz; Haenstein és Vogler (Jaulus), Dukas és Mezei, Goldberger A. Bécsben: Haenstein és Vogler, (Otto Maasz), Schalek Henrik. Oppelik Alajos, Duke M.; Frankfurtban: Daube G. L. és Társa; Berlinben: Rudolf Mosse; Bukarestben: Herz I. és Vazina R. hirdetési irodájában

22. szám.

BRASSÓ, Szombat, február 21-én.

I-ső évfolyam 1885.

A magyar közművelődési egyesület

érdekében a bizottság a következő felhívást bocsátotta szét városunk magyar polgáraihoz:

Polgártársak!

A „magyar közművelődési egyesület“ érdekében folyó évi február hó 22-én vasárnap délelőtt 10 órakor a „Nro. 1.“ nagytermében

n é p g y ü l é s

tartatik, melyre az érdeklődők tisztelettel meghívattak. A bizottság.

Brassó, 1885. február 21.

„Magyarisirungs-Verein“-nak keresztelte egyik brassói lap a magyar közművelődési egyesületet, melynek érdekében városunk magyar ajku polgárai holnap a „Nro. 1.“ szálloda nagytermében népgyűlést tartanak.

Nem az, nyíltan kimondva is nem az, s elhallgatva is nem az. Pedig a mennyi impertinenciával ezek a magyar földön született, magyar földadta áldásból eltartott lapok és nyomtatványok felőlünk, elkezdve a felséges sulferáintól le egészen a tekintetes szász falusi jegyzőig és tiszteletes falusi dász-kelig minden rosszat világgá trombitálnak — hogy még az is rigolyát kap tőle, a ki beveszi, hát a ki még cselekszi, — mondom anynyi impertinenciával, annyi malicziával és annyi könnyelműséggel mi is rámondhatnók, hogy: igenis az! Telik az tőlünk, s a kinek a feje fáj, kössön kendőt rája!

De ismételtén nem magyarizirungs-ferájn; nem, mert mi tudjuk respektálni a magyar közjog sarkalatos tételeit a nemzetiségi egyenjoguságról és mindarról, mi ezen kérdéssel ölelkezik. Mi tudjuk, hogy ezek a Pommerániába és egy másik hasonló végzetű valahová vágyódó kedves, édes és kellemes véreink azt nem veszik jó neven tőlünk.

Azért nem is magyarizálunk. Hanem csinálunk valami egyebet!

Önök annyit elvádoltak minket a felséges sulferájnna és a hason természetű pereputtyaiknak; annyit és annyszor kikajabáltak barbárnak, tanulatlanak, műveletlennek; önök csináltak „Karpaten-Verein“-t, „Opinca Romana“-t, titkos és nem titkos societásokat, hogy mi istenbe szállva, beláttuk elmaradott voltunkat,

hátramaradt kulturánkat, s akarunk művelődni, hogy legyünk tudósok, mint egy szász pap, okosak, mint egy szász képviselő, türelmesek, mint egy román lapvezér és bölcssek, mint a nagy-szebeni esküdt-szék!

Ezek akarunk mi lenni; ki akarjuk venni az önök kezéből a félrevezetés rollját; terjeszteni akarunk egymást meg nem értést, türelmetlenséget, békétlenséget — és mindent tenni akarunk, a mit önök tesznek, hogy legyen igaza valakinek: „ezeket az örökkön örökké disputáló embereket úgy lehet elnémitani, ha az ember — elveszi a szerepüket.“ Most már elveszszük. Aztán tessék majd abban a mirákulumban gyönyörködni, kedves ur, mikor mi fogjuk önöket, elkezdve a rozsnyói fogadótól egészen a Czibin-patakig úgy megdolgozni, mint most önök minket. Az lesz a mirákulum, mikor mi panaszkodunk, rivunk és jajgatunk, hogy minden német professor a heidelbergi egyetemen fálnak meg a fejével, hogy önök szászok és rómaiak minő kegyetlenek kaczagányos Árpád unokái gyanánt! Mert mi ezt mind megtegyük ám!

De elég a tréfából.

A kinek esze van, belátja, hogy a közművelődési egyesület becsületes eszközökkel, nyíltan kimondott, a sajtóban kihirdetett tendenciával lép fel — kultur-célokkért, a művelődés terjesztése érdekében.

A ki ezt nem látja: vak, s annak hasztalan prédikálni a fényről; süket, s annak hasztalan beszélni; vagy rosszakaratu, s annak kár a jó szóért. Kárba vészett munka volna.

A brassói magyar polgárság holnap ös-szeül a „Nro. 1.“ szálloda földszinti nagytermében, csupán azért, hogy a Kolozsvárt megalakítandó „Erdélyi magyar közművelődési egyesület“ alakuló gyűlésére bizalmi férfiakat válaszson s kimondja, hogy a létesítendő egyesületet elvileg helyesli s annak célját magáévá teszi.

Ott össze fognak jönni minden nap becsületes munkából élő iparosok, kereskedők; minden nap tisztességes szellemi keresettel foglalkozó honoratiorok és mindazok, kiket érdekel az az ügy, mely az elhanyagolt hazai közművelődés föllendítését célozza.

Mert könnyű önöknek, itt az áldott Kanaán földjén szétterpeszkedett lakosoknak, válogatni a tanulás, a közművelődés és közgazdaság eszközeiben; de az a hegyre, havasokra szorult székelység, vagy mocsárookra leszorított magyarság nem bir önerején annyi produktivitást felmutatni a nemzeti közművelődés mezején: ezért szükség van vállvetett munkára, csoportosított tevékenységre, hogy birtokába jusson mindannak, a mit ma sajnosan nélkülöz.

Ez lesz a holnapi népgyűlés tárgya.

Bertie Állán.

Belföld.

A fővárosban időző főispánok Pestme-gye házában értekezletet tartottak, melyben elhatározták, hogy folyó évi márczius 1-én valamennyi főispán a fővárosba gyülekezik és márczius 2-án diszruhában testületileg felvonulnak a belügyminiszteriumba és Tisza Kálmán [miniszterelnököt belügyministerségének 10-ik évfordulója alkalmából üdvözlők. Az országgyűlési szabadelvűpárti képviselők szintén ovációra készülnek ez alkalomból.

Rudolf trónörökös és Nikita montenegrói fejedelem találkozása, a P. L. bécsi tudósítása szerint valószínűleg meg fog történni. A trónörökös febr. 23-án indul el Bécsből Lacroma szigetére s a közel fekvő Cattaróba is el fog randulni, mely már közel fekszik Cetinyéhez. A találkozás ily vagy más formában bizonyára meg fog történni. A trónörökös és neje utazás közben a Trieszt melletti Miramart érinteni fogják s innen egyenesen a kies Lacroma szigetére hajóznak, ahol azonban csak pár napig fognak tartózkodni s ekkor a „Miramar“ yachton a dalmát partok hosszában tesznek utat. A hajó Cattarót is érinti s föltehető, hogy a montenegrói fejedelem az alkalmat fel fogja használni a trónörökösnek ugyanezen helyen való meglátogatására. Mennyire fog az utazás kiterjedni s vajjon érinteni fogja-e a hajó a görög partokat és Piraeust is, (a tudósítás a görög királylyal való találkozásra céloz) ez iránt még nincsen elhatározás, s az egész úgy látszik az időjárástól függ. Visszatérőben a trónörökös valószínűleg föl fogja használni az alkalmat, hogy Cetinyében látogatást tegyen. A trónörökös pár márczius közepe felé tér vissza Lacromába s innen néhány nap malva Bécsbe.

Az erdélyi katolikus státus küldöttsége tiszteleggt 18-án Tisza Kálmán miniszterelnöknél a

A „BRASSÓ“ TÁRCZÁJA.

A római nők.

— Dr. Bozóky Alajostól. —
(Vége.)

Mennyiben találkozott a két nem a lakomákon kívül egyéb társas-összejöveleteken, nem tudjuk. Más alkalmat a nőkhez való közeledésre találtak a férfiak a nyilvános helyeken, hol azok sétáltak, névszerint a számos oszlopcsarnokban, melyek szabad, kert- és parkszerűleg beültetett tereket vettek körül.

Itt aztán az apród helyett, ki néha ór gyanánt adatott urnője mellé, valamely imádó tartotta feje fölött a napernyőt. Rangos nők egyébiránt csak ritkán érinthették lábaikkal az utczák fekete bazalt-kövezetét; rendesen hordszéken, vagy szálás külföldi rabszolgák által vitt gyaloghintónak használata, a mint látszik, a senatorius hölgyek kitüntetését képezte, ámbár a szokás, valamint az idevonatkozó határozmányok bizonyára nem voltak minden időben egyformák, s az utóbbiakat gyakran meg is szegték. Caesar a gyaloghintó használatának jogát 40 évnél idősebb férjes nőkre és anyákra s azonfölül bizonyos napokra szorította; Domitianus megvonta rossz hírű nőktől.

A szigorubb szokás azt kívánta, hogy a hintó sűrűen be legyen függönyözve, mert a hol ilyen az utczán malatkozott, legott egy sereg kíváncsi ember ül-

dözte pillantásaikkal. Kocsikat nem használtak Rómában.

A nők az irodalmi foglalkozástól sem maradtak távol, hisz szabály szerint (különösen a magasabb rendeknél) már nevelésökkel bizonyos irodalmi műveltséget nyertek volt.

Azok a nők, kik nem magok vettek részt az irodalomban, legalább férjük vagy barátjaik érdeklődését osztották s ennek sikereire büszkék valának. A könnyed és izléses kifejezésben való jártasság előkelő nők között alkalmasint általánosan el volt terjedve, s ha irodalmi kísérleteikkel nem mertek a nyilvánosság elé lépni, barátaikkal közölték azokat. Ha a nők magok nem csináltak is verset, másokét bíraltgattak.

Legmelyebben ragadták meg és érintették a nőket a vallási mozgalmak, melyek már az első század óta kezdetüket vették, a másodikban úgy kiterjedésre, mint intenzitásra nézve roppant mértékben gyarapodtak, végre a harmadik és negyedik században tetőpontjukat érték el. A keleti kultusok leginkább valának elterjedve és roppant tekintélyben állottak. Pompájuk az érzékiségre volt számítva, körülményes szertartásuk imponált az együgyűségnek, jelképeikben csodáik- s titkaikban a hívők egy magasabb kinyilatkoztatást sejtettek, az istenivel való belső egyesülés utáni mystikus vágy itt találta legteljesebb kielégítését. Ha ezen kultusok ilykép legjobban találkoztak a női

kedély szükségleteivel, még annál erősebben hatott amaz ígéret, hogy bűnbánás és elégtétel által megtisztulva és szentté válva, egy földöntúli magasabb boldogsághoz jutnak. Az ascensisre való hajlam az erkölcsi felbomlás és féktelenség egyik természetes következménye volt; ugyanaz az erkölcsi gyengeség, mely a bűnösséget előidézte, egyszersmind azt vélte, hogy külső sanyargatások által a bűntől megmenekülhet. Ekkép fokozódott a gyenge nemnél az a vágy, miszerint ezen vallási gyakorlatokban vagy egy magasabb tökélyt, vagy vigasztalást és bűnbocsánatot nyerjen, valóságos szenvedélylyé. A kelet istenei a nőkben legajátatosabb imádoikat s papjaik legvakhitűbb, legkészebb és legbőkezübb hiveiket találták. Majd elhitették magokkal, hogy az egészségtelen szeptemberi levegő hideglelést okozand, ha nem áldoznak száz tojást, mely esetben a fenyegető veszély a ruhába szálland. Majd alámerültek papi rendelet szerint korán reggel háromszor a zajló jéggel borított Tiberbe és egy darabig a legnélkülözhetetlenebb ruhában hidegtől s lelki gyötrelmetől reszkette térden c-usztak. Majd meg Egyiptomba utaztak, hogy Nilus-vízet hozzanak, ha Isis megparancsolta nekik álmukban, hogy templomában azt hintsenek. A nagy Isis istennőhöz a »milliónevűhöz« a nők az egész római világban mint boldogságos üdv- és védi-stennőhöz a legáltalánosabban és legbuzgóbban fohászkodtak. Ennek templomaihoz az

képviselőház miniszteri szobájában. A küldöttséget Lönhardt, gyulafehérvári püspök, vezette és a status nevében a minisztertanácshoz intézett kérvényt nyújtott át, melyben arra kéri, hogy az érettségi vizsgáknál a status ismét gyakorolhassa képviseleti jogát, mely tőle elvétetett. A küldöttség nevében Lönhardt püspök adta elő a status kérvényének tartalmát, annak támogatására kérve a miniszterelnököt. Tiszta miniszterelnök szívélyesen fogadta a küldöttséget, melynek tagjai Boer Antal, Helfy Ignác, Ince József, Lukács Béla, Szathmáry György és Ugron Gábor országgyűlési képviselők voltak — s válaszában kijelenté, hogy bár a minisztertanács nem képez felelősségi fórumot egyes miniszterium intézkedése ellenében, azonban annyira fontos a kérdés és tekintélyes a testület, hogy kérvénye minden esetben komoly figyelmet igényel; egyszersmind maga és a kormány nevében igéri, hogy a kormány szigorúan a törvény követelményei szerint fog határozni.

A posta-takarékpénztárak. A közlekedésügyi miniszter az országgyűlés elé legközelebb a posta-takarékpénztárak felállítása tárgyában egy törvényjavaslatot szándékozik terjeszteni. A postatakarékpénztárak felállítása és szervezése tekintetében azon alapelvek lesznek irányadók, melyek az e tárgyban összehívott enquetteken már régebben megállapítottak. A törvényjavaslat benyújtására a közlekedésügyi minisztert azon eredmény készíti, melyet az osztrák postatakarékpénztárak elértek, s az intézményt fontos közgazdasági tényezők közé emelték.

A gazdasági válság.

— febr. 20.

Már jó ideje annak, hogy Magyarországon az annyira féltett gazdasági válság beállott. Mezőgazdaság, ipar és kereskedelem egyaránt pang, a földmivelő, a kereskedő, az iparos egyenlő mértékben van sújtva. A gabonának olyannyira leszállott az ára, hogy a gazda évi terményeiből nem képes megélni s ezen alantas árak mellett még a kivitel is hiányzik. Jöjjön egy rossz év s Magyarország földmivelő népe kezébe veheti a koldusbotot. — Igaz ugyan, hogy megmarad a föld — mert némelyek ezzel igyekeznek a helyzetet szépíteni — de elpusztul a nép.

Az ipar pedig még virágzása idejében sem képes az államot megmenteni, mennél kevésbé ma, midőn iparosaink száza kenyer nélkül állanak. — A magyar ipar a kezdetlegesség stádiumban van, ennek néhány kövér évre van szüksége s nem a bibliai hét sovány esztendőre, minők most kezdődnek, mert különben végkép veszne van.

S ha kutatjuk e válság okát, hamar reájutunk arra.

Mindenek előtt gazdasági hitelszövetkezeteket kell felállítani. Gazdaközönségünk egymaga képtelen erre, tehát csak kormánysegély mellett lehetséges ez. — A jelenlegi kereskedelmi miniszter évek óta foglalkozik már e kérdéssel s mi hinni akarjuk, hogy sikerülend is ennek előnyös megoldása. Olcsó pénz kell a termelő gazdának, hogy nyugodtan várhassa be a gabonáinak emelkedését.

Ez az első s feltétlen szükség.

Védelem kell az amerikai, orosz, szerb és román termények kereskedése ellen, — Nemcsak hogy leszorítottunk ezek által a külföldi piacokról, de még itthon is háttérbe szorítják ezek saját termelésünket.

Hogy példával éljünk Háromszék buzája híres volt nálunk s az egész környéket dominálta s ellátta. — Mióta azonban a romániai buza vámmentesen jöhet be hozzánk, azóta napról-napra súlyos a háromszéki buza, mert — ha minőségben igen — árban nem képes ezzel versenyezni. S mi történik ekkor? Az a derék, hazafias székely nép teljesen tönkre jut.

Németországban olcsóbb az amerikai s az orosz gabona, mint a magyar. Ennek oka szállítási költségeink oly magas volta, melyek minket versenyképtelenné tesznek. Ha a vasúti tarifák előnyösebbek volnának, sokkal olcsóbb volna gabonánk s így versenyképesebb. Védelem kell tehát a külföldi termények ellen, hogy ezek legalább itthon ne gyakorolhassanak nyomást reánk s a szállítási költségeket az árak csökkentéséhez vagy emelkedéséhez viszonyítani, hogy ez által könnyebbé tétessék a kivitel, mely reánk oly nagy befolyással bír.

Ez a három égető szükségé fejlődött, ha hogy nem akarjuk a válság szűlő bajokat növelni.

És valóban sajátságos, hogy e körülmény nemcsak nálunk állott be, hanem ép úgy fenyegeti Német- és Franciaországot.

Csak hogy mindkét állam kedvezőbb helyzetben van, önként intézheti sorsát.

Németország már intézkedett, a mennyiben fel emelte a gabonavámokat, még pedig mázsánként két márkával. E réven a német birodalom évi jövedelme is tetemesen fog növekedni, gazdasága is biztosítani. Hasonlóan cselekszik Franciaország, hol most tárgyalják a gabona- és husvám felemelését.

Ezáltal elvesztjük ezen piacot s még nagyobb veszélynek nézünk elébe.

Ha hitel adható a „Frankfurter Zeitungnak”, akkor a vaskanczellár megígérte volna, hogy hazánkra nézve monarchiánk viszonyainak megfelelő modus vivendit fog életbe léptetni.

Mennyire hiteles ez ígérlet s mennyire számíthatni annak megvalósulására, ez egyelőre kérdéses, de tény az, hogy ha e kedvezményt Franciaország részéről is megnyerhetjük s így e két állam piacza nekünk biztosíthatnak, akkor földünk meg van mentve. Ha azonban ez nem történik, nem marad más hátra, mint megtorolni a sérelmet s érdekeinket Ausztriával azonosítani, a retorsiót, a megtorló vámkokat életbe léptetni. — Magas vámtól kell vetni a külföldi behozatali cikkekre s azokat leszorítani piacunkról. — Igaz, hogy ezáltal csak Ausztria malmára hajtának a vizet, de ez csak eleintén történne, a míg t. i. iparunk a védvám előnyös behatása alatt hatalmas lábra kapna s magának biztosítaná a hazai piacot.

De ezáltal más előny is kínálkoznék. Német- és Franciaország kénytelen volna nekünk megnyitni piacát búzáink és lisztünk számára kedvezményes tarifával, vagy lemondani piacunkról, a mi által beállana az a fontos körülmény, hogy a német és francia gyáros nem fizetethvén a magas behozatali vámkokat, bejönne Magyarországra, itt állítana gyárat, melyekkel bizonyára jó üzletet csinálna egyrészt, míg másrészt emelné iparunkat. S ha Erdély ipari érdekeit tekintjük, mi csak nyerhetnénk, ha a külföldi iparcikkek behozatala magas vámm alá esnék. — Mert Erdély magában egyesíti a gyáripárnak minden kedvezményét. Jó és olcsó kőszén, vas, fa, gyapjú, szóval csaknem minden iparczélra szolgáló nyersanyag dusan feltalál-

hogy a kortársak különös előszeretettel beszélték el, míg kevésbé föltűnő erényeiknél csak ritkán állapodtak meg. De azért nem hiányoztak oly nők sem, kik valóban „a ház fénye” valának. — A történelem nem egy fényes példáját őrzi meg a nők lelki nagyságának és nemeskeblőségének ép ezekből az időkben. A császári rémuralom ama borzasztó korszakaiban, midőn még a nőket is ama könyvek miatt üldözték, melyeket föláldozott övéikért sirtak, nem ritkán épen a nők adtak példát a férfiaknak bátorságra, hűségre és önfeláldozásra; Övéikkel haltak meg, ha könyörgéseikkel meg nem menthették őket; anyák fiaikat, nők férjeiket követték a száműzetésbe.

A nők házas erényeit magasztaló emlékeke gyakran az áll, hogy jó tanácsadók valának, a vagyont össztartották és a gyapjú készítésére ügyeltek.

Sajnálni lehet, hogy a fenmaradt sirfeliratok stb. oly kevés egyéni vonást tartalmaznak. Ha így lenne, egészen más bepillantást nyernénk a nők életébe, mint a történelemből és a szokások rajzából. Mert a történelem, mely mintegy magas öröklépről tekint le a világ sorsára, az egyesnek alakját csak akkor tartja fön az utókor számára, ha a viszonyok vagy saját becése a nagy tömeg színvonala fölé emelték, míg a szokások rajza, mely az egyes benyomások sokaságát egy összképpé igyekszik összeilleszteni, ha még oly szigorúan ragaszkodik is a fölfogás — és az előadásánál az igazsághoz, nem szabadithatja föl magát teljesen a szubjektivitás alól.

ható nálunk; de feltalálható az iparüzésre oly fontos jó és olcsó munkaerő; — csak egy nem található fel, a minek hiánya okozza mezőgazdaságunk, iparunk és kereskedelmünk teljes pangását, ez pedig: a tőke, az olcsó pénz.

Tőke nélkül pedig hiába van nyersanyag, hiába jó munkaerő, hiába minden kedvezmény. — A vasfa-, gyapjú- és bőripar több természeti kedvezményben nem részesülhet, mint Erdélyben és mindazonáltal igen primitív fokon áll.

Hiányzik a tőke, ennek hiányát pedig nem pótolja semmi. — Összegezvén már most az elmondottakat, azon alternativa előtt állunk, hogy vagy kedvezményes tarifákban részesít minket Német- és Franciaország, vagy pedig a magyar kormány is a védvám politikájához nyúl. Hogy önálló vámterület mellett ez sokkal nagyobb előnyt biztosítana nekünk, az előrelátható, de ha ez — mint jelenleg — nem lehetséges, akkor is sokat használunk az ország ügyének.

E mellett azonban a gazdasági hitelszövetkezetek létesítése égető szükség s mi bizunk kormányunkban, hogy ezek sürgős felállítására még áldozatoktól sem fog visszariadni. — Ezt követeli az ország jóléte.

— y. —

Külföldi szemle.

A német birodalmi gyűlés 16-án d. e. 11 órától d. u. 6-ig tartó vita után megszavazta a gabonavámok emelését; még pedig a rozsvámtól három márkára emelte, holott a kormány csak két márkot javasolt, 192 szóval 151 ellen; a buza vámját pedig a kormányjavaslat szerint szintén 3 márkában állapította meg 229 szóval 113 ellen. A rozsvám ellen szavaztak a szabadelvűeken s a nemzeti szabadelvűek fele részén kívül a welfek, szabadkonzervatívok, ultramontanok s köztük Windthorst is. A gabonavámra történt szavazásnál azonban már a többséggel tartott Windthorst is, valamint a welfek és sok nemzeti szabadelvű. Bismarck hg. ezuttal is részt vett a vitában s Rickert azzal végezte beszédét: „a kenyérvám a gazdagok javára a legszegényebbeket sújtja legjobban”. Szólt még Schelbert bajor plebános a javaslat mellett s Richter Jenő, a baloldal zajos tetszése közt polemizálva a kancellárral, ki beszédét végig hallgatta, a javaslat ellen. Ezután következett a szavazás.

A Kongó-konferencia, mely már szinte fedlésbe merült, ismét előtérbe kerül. Portugália és az afrika-társaság közt — a hatalmak pressziója folytán, melyet a lissaboni kabinetre gyakoroltak — meg egyezés jött létre s immár Portugália is elismeri a Kongóállamot. Nincs tehát semmi akadálya a konferencia berekesztésének.

Az olasz képviselő kamara hétfői ülésén Sonnino-Sidney interpellálta a külügyminisztert, vajjon helyes-e a Stefani ügynökség által február 15-én kiadott közölt tartalma ama válasznak, melyet Mancini külügyminiszter adott a római török diplomáciai ügynököknek, midőn ez utóbbi Massauah-nak Olaszország által történt megszállása miatt panaszt emelt. Az interpelláció közöltetni fog a külügyminiszterrel.

A Khartumot elárult Faragb pasa, ki a fölkelők előtt megnyitotta Khartum kapuit s ezzel Gordon halálának is okozója lett, a mahdi parancsára fölakasztatott. Faragh eredetileg szerezsen rabszolgá volt, kit Gordon szabadított fel a rabszolgaságból még mint szudáni kormányzó s utóbb teljes bizalmával ajándékozta meg. — Egy Gordonnál szolgált kavasz Kortiba érkezett. Ez a következő részletet beszélt el Khartum bevételéről: Miután a lázadók Gordont fölböltték, lándsákkal ölték meg első-rangu hivatalnokait és 9 más tisztet. Megöltek majdnem minden európaít és notabilitást, de a nőket és gyermekeket nem bántották. Három nap mulva minden foglyot szabadon hódolattak, kivéve a görög konzult s az orvost, a ki Gordont kísérte. A mahdi harmadnap jött Khartumba, megnézte a várost, aztán visszatért táborába. A lakosság hamar összebarátkozott a fölkelőkkel. — Brackenbury az elesett Earle tábornok helyére neveztetett ki. Wood tábornok főnök lesz. Az egyiptomi segély had Kortiba Hassan herceg vezérlete alatt már megérkezett.

Országgyűlés.

A képviselőházban 17-én volt a főrendiház reformjáról szóló törvényjavaslat tárgyalásának nyolcadik napja. A vitában részt vettek: Banffy Béla gróf (a ház alelnöke), a ki a törvényjavaslatot a törvényjavaslatot a magyar nemzet hegemoniája szempontjából tartja elfogadandónak, — Andreánszky Gábor b., a ki antiszemita álláspontjánál fogva ellenzi a kormány javaslatát, — Hegedűs Sándor, a ki Szilágyi és Apponyi ellen polemizált nagy sikerrel, Beöthy Ákos, a ki Szilágyi hntározati javaslatát védelmezte igen higgadtan, — Zichy Jenő gr., a ki azzal a közvetítő indítvánnyal

imádkozó nők tömegesen zárandokoltak az előirt vásonruhában, szétbontott hajjal, kétszer énekeltek napjába khorusban az istennő dicsőségére, Nilus-vízzel hintették meg magukat s szigorúan böjtöltek és gyakorolták az önmegtartóztatást, melyet a papok reájok mérni jónak láttak; ha ez ellen vétkeztek, utóbbiak jó fizetésért közbenjártak érettek Osirisnél, és egy kalács vagy kövér lud áldozása által a haragos istenek kiengesztelődtek. Nem lehet csodálnunk, hogy a nők által annyira látogatott Isis-templomban gyakran gyalázatos visszaélések történtek.

Hogy mik történhetek ezen templomok belsejében, arról egy esemény, mely Kr. u. 19. évben adta magát elő Rómában, tanúságul szolgálhat. Decius Mundus lovag egy feddhetetlen hírű szűzies nőt, Paulinát, sokáig hiába ostromolta ajánlataival. Ez buzgó hive lévén az Isis-kultusnak, az általa meglátogatni szokott templom papjai 5000 denárral megvesztegette, elhitették vele, hogy Anubis isten óhajt vele éjjel találkozni, — és természetesen Mundus jelent meg isten álarczában.

De nemcsak Isis templomai, hanem valamennyi más templom is, melyekbe a nők ki- és bejártak, abban a hirben állottak, hogy az elcsábítás helyeül szolgálnak. —

Ha eddig kiválólag a nők gyengéit és balgaságait, tévelygéseit és bűneit rajzoltuk, ennek oka csak az,

lépett föl, hogy a törvényhatóságok a virilisták közül hármat jelöljenek ki, a kik közül a kormány a felsőházba küldendő tagot kinevezni tartozzék, — végre Szederkényi Nándor, a ki Irányi határozati javaslatát pártolta.

A főrendiház a gyámsági és gondnoksági ügyekről, — továbbá a járásbírók szaporításáról és a karczagi m. g. járásbírói törvényszékek megszüntetéséről szóló törvényjavaslatokat tárgyalta.

Hosszabb vita után, a melyben Pauler igazságügyminiszteren kívül Zichy Nándor gr., Majthényi László b., Prónay Dezső b., Apponyi György gr., Csáky Albin gr. és Sztáray Antal gr. vettek részt, a ház mind a két törvényjavaslatot lényeges módosítás nélkül elfogadta.

A képviselőházban 18-án igen nyugodtan indult meg a folytatólagos vita a főrendiház reformja fölött. Degen Gusztáv csöndes beszédet mondott a kormány javaslatának védelmére. Hoitsy Pál pártolta Herman Ottónak a főrendiház eltörlését kívánó határozati javaslatát. Ezután Keglevich István gr. következett, a ki érdekes beszéddel szállt sikra a kormányjavaslat mellett.

Fejtegetéseit a ház osztatlan figyelemmel kísérte, beszédének azon része pedig, a melyben élesen polemizált Apponyi Albert gr. ellen, valóságos vihart keltett: a kormánypárt zajos tetszéssel fogadta, míg az ellenzék hevesen tiltakozott ellene. Apponyi Albert gr. szavai értelmének helyreigazítása czimén az ellenzék tüntető tetszésnyilvánítási mellett válaszolt Keglevichnek, a ki viszont személyes kérdésben emelt szót.

Öt percznyi szünet után Mocsáry Lajos beszélt hosszasan a kormány javaslata ellen. Beszéde folyamán a főispánokra tett egy sértő megjegyzést, melyet azután Tisza miniszterelnök erélyesen visszautasított. Erre ismét Mocsári replikázott, s a miniszterelnök duplikázott. Mocsáry harmadszor is felszólalt, mire a miniszterelnök újból válaszolt. Az övé marad az utolsó szó.

Az ülés végén Kemény Gábor b. miniszter válaszolt Szederkényi interpellációjára a Füzes-Abony és Eger közt közlekedő vasuti kocsik fűtése tárgyában.

Néhány szó a megalakulandó „Magyar közművelődési egyesület“ érdekében.*)

E. becses. lapokban a „magyar közművelődési egyesület“ ügyében igen sok életre való közlemény jelent meg.

Engedje meg szerkesztő ur, hogy becses lapjában a „közművelődési egyesület“ érdekében nézetemet én is felsorolhassam.

Nagy Gyula kir. erdőfelügyelő urnak az ezen ügyben a „Székely Nemzet“ czimű lapban irt közleményeivel nem értek egyet. — Ő igen. sokat akar, többet mint a mennyit kellene, mert az célját téveszténé, az anyag túlhalmozottsága miatt.

Tudjuk, hogy a Kolozsvárt megalkotandó egyesületnek „Magyar közművelődési egyesület“ lesz a czime; ez nem azt teszi, hogy még a dalegyleteket is ügykörébe vonja, hanem egyetlen célja az: hogy a vidéken veszendő magyarságot megmentse, a mit leginkább úgy ér el, ha a városi polgárok, kiknek gyermekei ugy is állami intézetekben könnyebben nyerhetnek oktatást, anyagi áldozatot hoznak minél nagyobb, hogy azon vidéki, helyesebben mondva községekben lakó gyermekek is, kiknek részére az állam nem állíthat iskolákat, részesüljenek oktatásban, úgy hogy a hol az állam nem állíthat iskolát, ott állítson a magyar társadalom, hogy ez által megmentse azon kevés számú magyar gyermeket, kik az idegen tulnyomó nemzeti-ségek által absorbeáltatnának.

És ez magában véve egyelőre elég nagy feladat. Erre a városok polgárainak kell a falusiakért áldozni.

S csak így fogunk mi magyarok erősödni.

Tagadhatatlan, hogy ez nagy horderejű vállalat, melyben nemzetünk minden rendi és rangu fiának eredményteljes szolgálatot kell tennie.

A helyben megalakulandó „magyar közművelődési egyesület“-re igen szép feladat vár. Igen jól tudjuk, hogy Brassó város és vidékének magyarsága, alkotmányunk védbástyája, alatt meggazdagodott jövővény száz testvéreink vallási és politikai fegyverei által, germanizáltak.

A magyarság egy része elszázasodott, kiknek elferdített magyar neve — egykori magyar létükről tanuskodik. —

Egyesüljünk! Anyagi viszonyainkhoz képest rakjuk össze filléreinket.

Ha Magyarország minden hű fia megteszi a magáét, akkor hiába az oláh és szász ágaskodás, akkor Isten is velünk tart.

Ha Isten velünk, ki ellenünk!

Brassóban, 1885. február hó 20-án.

Deák Imre.

Helyi és vidéki hírek.

Szavazati előadás Rakodeczay, Pál a főváros egyetlen reczitáló művésze f. hó 22-én a bpesti „VII. Ker. Erzsébetvárosi kör“ nagy termében szavazati előadást fog tartani. Megemlíti ezt, mert ez alkalommal a kitűnő művész, lapunk jeles munkatársa Baráczy Sándor főgymnasiumi tanár néhány gyönyörű balladáját fogja elszavalni. — Ezek czíme: Kosz Péterné, Duduj neje, Bartis Áló, Radu Negru, Ines de Castro és Bottyán. — Mennyire előnyre van a fiatal költőnek, ha oly szavaló, mint Rakodeczay ismerteti meg költeményeit, azt mondani felesleges.

Halálozás. Arany János özvegye — mint fajdalommal értesülünk — f. hó 19-én rövid szenvedés után meghalt. Áldás és béke poraira.

A Bukarestben megjelenő „Revoluțiunea lui Horia în Transilvania și Ungaria“ czimű röpiratnak postán való szállítása és kézbesítése a kir. postahivatalok részéről akadálytalanul eszközölhető.

Egy tanító nagylelkű hagyományozása. Sáp Lajos kabai ref. tanító közelebb végrendeletet tett, s nem lévén gyermekei, egész vagyonát, a mely 30.000 frtra rug. népnevelési czélokra hagyományozta.

Budapest főkapitánya. A fővárosi állami rendőrség nagy port felvert botrányának némiképp vége van már. — Thaisz Elek főkapitányt a király saját kérelmére fölmentette ezen állásától s helyébe a belügyminiszter ajánlatára kinevezte Temesvár sz. k. város derék polgármesterét, Török János kir. tanácsost, a kitől már most a főváros közönsége a személy- és vagyonbiztonsága rendezését s érdekeinek megóvását reméli. — A botrány másik része a törvényszék vég tárgyalási termében fog lejátszódni.

Őrült a vasuton. A „Szegedi Napló“ írja: Kinos jelenet játszódott le 17 én éjjel a szegedi, államvasuti indóházban. A Temesvárt felől megérkezett vonatról többek közt egy béna uriember szállt le s már künn a peronon föltűnt hangos, zavart beszédével. Két munkóján fűrgén mozgott föl s alá, majd bement a váróterembe s nagy zajjal hívta a pinczért. Társaságában csakhamar föltűnt egy komoly férfiú, aki az alsóvárosi rendőrbiztost sietett fölvilágosítani a különös magaviseletű béna ember szomorú sorsáról. Az őrült H. C. temesmegyei főtisztviselő, kin öt nap előtt jelentkezett először a kinos betegség, mely egyre nagyobb mérvben tör ki rajta. Ezalatt az őrült nagy feltűnést keltve, lármázva oszlogatta a parancsokat a pinczérének. Az egyiknek megparancsolta, hogy azonnal vigyen ki a coupéjába 6 üveg pezsgőt, 6 adag sonkát, a kasszírónához oda kiáltott, hogy nincs-e több narancs, mint amennyit ott lát a szekrényben, mert az kevés neki. Mind, mind vigyék ki a kocsijába. A másik ur megkérte a vendéglőst, hogy teljesítse az őrült kívánságát, a fáradságért inkább megfizet. Vigyék ki előtte az ajtón a megrendelt pezsgőket, sonkát és narancsokat, aztán más uton ismét hordják vissza, mert az őrültön, ha fölbosszantják, veszedelmes dühöngés vesz erőt. Ugy történt. Nagy nehezen sikerült később a beteget a Budapest felé induló vonatra felültetni. Kísérője elbeszélte, mennyi baja van vele az uton. Kártyákkal s egyéb játékkal kell szórakoztatni.

Berkes Lajos meghalt. Az ország második kitűnő czigányprimása, a nagy Rácz Pali versenytársa, 18-án hirtelen meghalt. Rövid időn követte mesterét, kinek temetésén alig két héttel ezelőtt olyan meghatóttan s szívhezszólan játszott az öreg kedvenc nótáját.

A tréfa vége. Gonoszul végződött Sárdon (Baranyamegye) egy Appel nevű cs.-töttösi ember virtuoskodása. Este a kocsmában a helység kovácsával és egy kőművessel borozgatott, s hogy erejét megmutassa, két társát két kezével fölemelte. Nehezen ment a mutatvány, de mégis sikerült, de veszére. Mert a nehéz teher felemelése közben erei megszakadtak. Orrán, száján megindult a vér, összerogyott, s daczára az orvosi segélynek, néhány órai kínlás után meghalt. Özvegyet és öt gyermeket hagyott hátra.

Családi dráma Párisban. Bizonyos Lemoury, ki az Avenues des Batignollesben borüzletet nyitott mintegy három év előtt, szerdán este valami kicsiség miatt összeveszett nejevel és két lövéssel leterítette. Aztán mintegy öt sebet ejtett magán. Midőn reggel kinyitották a lakást, a két családfőt vérükben találták. Három gyermeket hagytak hátra.

Összenőtt ikrek. Troppauban f. hó 17-ikén Silberstein Lipót utazóügynök neje női ikreket szült, kik mellkasuknál fogva egymással össze voltak növe s születésük után néhány percz múlva meghaltak. Testük különben normális alkotású és nagyságú volt s teljesen kifejlődött. Az anya — tekintve a nehéz szülés utófájdalmait — elég jól érzi magát.

Elveszett hirlaptudósító. Hogy mennyi veszéllyel jár a harcztéri tudósító helyzet, bizonyítja az

eddig tapasztalatok, a melyekhez mindig újabb eset fűződik. Az egyiptomi háború is megkövetelte a maga áldozatát. Egy Kortiból kelt Reuter-féle sürgöny jele, hogy Gordon W. H. kapitány, ki a nilusi hadjárat kezdetén, mint a Reuter-ügynökség tudósítója, és később mint a „Manchester Guardian“ levelezője szerepelt, elveszett. Legutoljára január 16-ikán látta őt egy tiszt 20 mértföldnyire Kortitól a pusztában egyedül és e tiszt a gaskduli utra igazította őt. Ezóta semmit sem hallottak felőle.

Közigazdaság.

Az angol kereskedelmi kamarák.

Amaz intézmények között, a melyeknek feladata valamely ország kereskedelmi és ipari érdekeinek megóvása, a kereskedelmi kamarák kétségenkívül első helyet foglalnak el. Mentül jobban fejlődnek a kereskedelem és az ipar, mentül bonyolultabbak a viszonyok, annál inkább előáll annak szükséglete, hogy a közvetlenül érdekelt köréből vétessék a szakértő tanács. Az efféle intézmények szükségességét sőt nélkülözhetetlenségét korán belátva, a legtöbb civilizált állam sietett követni a francia kormány példáját, mely a 19. század elején egész Franciaországban támogatta a kereskedelmi kamarák alapítását.

Kereskedelmi kamarák, kereskedelmi és iparkamarák, kereskedelmi testületék stb. nevezetek alatt mindenféle gyárosok és kézműiparosok köréből kamarák alakultak, melyek feladata volt egyrészt az állami hatóságoknak szakmájukba eső ügyek tekintetében véleményt nyújtani, másrészt azon járások kereskedelmi és ipari érdekeit figyelemmel kísérni, képviselni és megóvni, a melyekben székhelyük volt. Németországban tudvalevőleg a német kereskedelmi gyűlés azon organum, mely összeköti az összes kereskedelmi kamarákat és testületeket; Ausztriában és Magyarországon, valamint a legtöbb európai államban a kereskedelmi és iparkamarák feladata megfigyeléseket a kereskedelem és ipar terén és esetleges véleményeiket évi jelentéseikben és időszaki feltejtéseikben a kormány tudomására hozni és ekként közhasznosságu tevékenységet kifejtteni.

Anglia, a legkifejtettebb kereskedelmi és hitelgazdaság országa, a mint a- képzeli lehet, nem maradhatott el a kontinentális államok mögött, a mindőn a kereskedelmi kamarák intézményének szervezéséről volt szó. Évtizedeken keresztül Anglia kereskedelme és ipara soha nem sejtett mérvekben növekedett, a nélkül, hogy kereskedelmi kamarák léteztek volna, de a mikor már ezek létesültek is, az országban uralkodó általános jólét fölőlegessé tette a kormányra nézve, hogy az ipart és kereskedelmet érdeklő fontosabb kérdésekben a kamarák tanácsát vagy véleményét igénybe vegye. Csak a legújabb időben, a mióta Anglia kereskedelmi mérlege évről-évre több kívánni valót enged és a mióta más hatalmas kereskedelmi és iparos államok versenye a belföldi piacokon csakugyan érezhetővé vált, mint a még nem sokkal ezelőtt monopolizált külföldi piacokon; szóval a mióta ezen és más körülmények összehatása előidézte Angliában az általános kereskedelmi depressziót, azóta az angol kormány is rá gondol kereskedelmi kamaráira és nemcsak kikéri, hanem követi is ezek tanácsait. Kereskedelmi, közigazdasági és kereskedelmi-politikai téren, nevezetesen kereskedelmi szerződések megkötésénél vagy megújításánál, kereskedelmi vagy közigazdasági érdekű reformok behozatalánál mindenütt irányadóknak mutatkoznak a nagy angol kamarák nézetei.

Mint rendszeren ez időtájtban, ugy ezuttal is a mult hetek folyamában tették közzé az angol kereskedelmi kamarák évi jelentéseiket. De mig a vidéki kamarák arra szorítkoznak, hogy kerületeikre vonatkozó statisztikai adatokat nyújtsanak, addig a londoni kereskedelmi kamara jelentése, felöleli az összes kereskedelmi és közigazdasági tüneteket az 1884. évről. E jelentés ennél fogva teljes áttekintést nyújt ugy Anglia helyzetéről, mint Nagybritannia kereskedelmi viszonyairól a kontinentális és Európán túli államokkal. A statisztikai adatok nagy része az angol kereskedelmi miniszterium hivatalos kimutatásaiból van véve.

A több, mint 300 oldalra terjedő jelentésben legnagyobb érdekű azon esetek felsorolása, a melyekben az angol kamaráknak kérvényezési jogok felhasználásával sikerült kedvező kereskedelmi szerződések megkötését elősegíteni, vagy kedvezőtlen szerződések megkötését megakadályozni. Jelentékenyek továbbá azon kedvezmények és reformok, a melyeket az angol kamarák a kereskedelem számára kieszközöltek. Ide tartoznak a hat pennys táviratok, a méterrendszer behozatala, az átmeneti díjak leszállítása a szuezi csatornára stb. Mindezek tekintetében a londoni kamara vitte a vezérszerepet.

A hat pennys vagyis 40 krajczáros táviratok behozatala már f. évi augusztus 1-én fog megtörténni és bizonyára oly forradalmat fog előidézni a kereskede-

*) Adjuk ezen cikket, habár a benne kifejtett nézetet teljesen nem osztjuk is, de tüzetesebben a tárgyhöz csak akkor fogunk hozzájárulni, ha az egyesület megalakult, illetve alapszabályait ismerjük.

lem terén, mint annak idején Rowland Hill eszméje a penny-postabélyegjegyekkel.

Az angol királyságban mindössze 71 kereskedelmi kamara van, melyek közül a londoni a legnagyobb. Az angol kereskedelmi testületek olyanok, a melyek az angol kereskedők bátran rábizhatják érdekeik megővését.

P. N.

Ingatlanok birói árverése f. hó 23—28-ig.

Brassóban a tlkvi irodában f. hó 23-án d. e. 9 órakor Salvetz Constantin-nak a czigoniában 396a, 396b és 483 házzs. a. fevett házai, összesen 1668 frt kikiáltási ár mellett; birói kiküldött Nemes Péter kir. közjegyző. F. hó 24-én d. e. 9 órakor Schaden Regina keresztényfalvi lakónőt az Ó.Brassóban 614 házzs. a. levő faházból megillető felerésze 240 frt kikiáltási ár mellett; birói kiküldött Nemes Péter kir. közjegyző. F. hó 27-én d. e. 9 órakor, Salmen Mihály-nak Ó-Brassóban, 130 házzs. a. levő kőháza 4931 frt és az 1531 házzs. a. felvett veteményes kertje 87 frt kikiáltási ár mellett; birói kiküldött Nemes Péter kir. közjegyző.

Höltővényben, f. hó 23-án d. e. 9 órakor Jakof George Ilienek a höltővényi határon levő in-

gatlanai, 160 frt és 80 frt kikiáltási árak mellett; birói kiküldött Langer Ede bir. vhjtó.

Prázmáron, f. hó 24-én d. e. 9 órakor Budsul Andreiu és Irimie Neculae-nak a prázmári határon levő ingatlan birtokuk 220 frt és 17 frt kikiáltási ár mellett; birói kiküldött Langer Ede bir. vhjtó.

Keresztényfalván, f. hó 25-én d. e. 9 órakor Heldsdörfer Georg és kiskoru Fridának Keresztényfalván, 130 házzsám a. levő házuk 1800 frt kikiáltási ár mellett; birói kiküldött Borsos Zsigmond bir. vhjtó.

Feketehalomban, f. hó 27-én d. e. 9 órakor Roth Tamásnak a feketehalmi határon levő ingatlanai 5623 frt 50 kr kikiáltási ár mellett; birói kiküldött Langer Ede bir. vhjtó.

Brassai piaci árfolyam.

Brassó, 1885 február hó 21-én.

Román papírpénz à 20 frankos	8.80 vétel	8.82 eladás.
ezüstpénz à 20	8.70	8.78
Napoleon d'or (aranypénz)	9.78	9.80
Török lira	11.02	11.05
Orosz imperial	10.01	10.03
Arany	5.74	5.76
Orosz papírrubel	128.—	129.—

Piaci árak

Brassóban, 1885. február 20-án.

H e o t ó l i t e r	Buza	legszebb	5.80
		közepes	5.50
		vegyes	5.—
	Rozs	legszebb	3.70
		közepes	3.50
	Árpa	legszebb	3.60
		közepes	3.30
	Zab	legszebb	2.20
		közepes	2.—
	Törökbuza		2.80
k i l o g r.	Kása		4.30
	Borsó		6.—
	Lencse		5.60
	Fuszulyka		4.—
	Lenmag		10.—
	Burgonya		1.—
	Marhahus		4.44
	Disznóhus		—48
	Juhhus		—24
	Faggyu (friss)		—32

Felelős szerkesztő: Sztterényi József.

Kiadótulajdonos: Alexi könyvnyomdája.

Nagyon szép utczai lakás

a Klastrom-utczai 11-ik szám alatt lévő ujonan épült házban az első emeleten kiadó és azonnal átvehető. Értekezhetni

A. SCHWARZE és BARTHA
szabó-üzletében.

(40) 1-3

Sz. 390./1884. végrh.

Árverési hirdetmény.

Alólírt bírósági végrehajtó a brassai kir. törv.-szék m. csődbíróságnak 727/84. számú végzése folytán ezennel közhírré teszi, miszerint S. P. Mailat csődtömegéhez tartozó 2335 frt 20 kr-ra becsült ingóságok, u. m. vegyes fűszer-árak, italnemük és bolti szerelvények nyilvános árverés rendén el fognak adatni. Mely árverésnek vagyonbukott üzlet-helyiségén, Brassó belváros régi tanács-ház alatt leendő eszközzésére f. 1885. évi február 27-én d. e. 9 óra határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen az 1881. évi LX. t.-cz. 107. §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is el fognak adatni; a netaláni elsőbbségi igénylők pedig felhivatnak, miszerint jogaikat az említett törvényezikk 111. és 112. §§-ai alapján az árverés megkezdéseig érvényesítsék.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. t.-cz. 108. §-sa szerint rint fizetendő.

Kelt Brassóban, 1885. február 11-én.

Borsos Zsigmond

(38) 1-1

kir. bírósági végrehajtó.

(3)

JASCHIK

zongora-raktára Brassóban,

főter, lenszer 26, II. emelet, ajánlja a n. é. közön ségnek legjobb és legfinomabb minőségű hangverseny, salon s mignonzongorák valamint pianinók ujan berendezett raktárát gyári árban. Készítésök fölötté csinos, fekete palizander- vagy diófából. Az összes hangszerek Heitzmann és fia hirneves bécsi es. k. udvari zongoragyárából valók. Választék tiz zongorából mindég raktáron. Arak 420 frttól 700 frtig.

Heitzmann féle zongorák kiváló tartósságuk mellett különösen nemes hangjok, kollemes játékmód és a hang tartóssága által tűnnek ki. Minden tölem vásárolt zongoráért oly írásbeli kezesség adatik, hogy hat éven belül semminemű hiba elő nem fordulhat. Régi zongorák ujakra becséréltetnek felülfizetés mellett.

Kiváló tisztelettel

8-10

Jaschik Gyula, karnagy.

SOÓS JÁNOS üzlethely változtatása.

Arany- és ezüstnemű tár-
gyak elvállalása.

Régi, javítás végett ott hagyott
tárgyak kiválthatók ugyan
Klastrom-utca 4-ik szám alatt
üzlethelyiségben a kath. plébánia
épületében.

(41)

Harcz révén a győzelemhez!

Daczára a sok gyanúsításoknak a valódi horgony Pain-Expeller ma mégis a legelterjedtebb és legkedveltebb háziszér. Ezek tudják saját tapasztalatuk folytán, hogy csúsz, és közszvény ellen jobb szer nem létez, zik, mint a valódi Pain-Expeller. Ezért joggal tanácsoljuk annak megpróbálását. Ár 40 és 70 kr. Készletben a legtöbb gyógy-szertárban. Richter F. Ad. és tsa, Bécs. — Főraktár Prágában az „arany oroszán” gyógy-szertárban, Niklasplatz 7.

Sz. 63./1885. végrh.

Árverési hirdetmény.

Alólírt bírósági végrehajtó az 1881. évi 60. törv.-czikk 102. §-a alapján ezen-nel közhírré teszi, miszerint a brassai kir. törvényszéknek 1509./1883. sz. alatt kelt végrehajtást rendelő és a brassai kir. járásbírósnak 1941./1883. számú kiküldést tartalmazó végzése folytán Spuderka Todor javára Ciurku Chariton ellen 1000 frt s járuléka erejéig a lefoglalt, s 650 frtra becsült három darab eredeti olajfestmény-tájkép az 1881. évi 60. t. czikk 120. §-sa alkalmazásával nyilvános árverezés útján el fog adatni.

Mely árverezésnek a 896./1885. számú végzés folytán a helyszinén, vagyis Bras-

sóban Bolgárszeg 62. sz. alatt leendő eszközzésére 1885. évi február 28-ik napjának délutáni 3 órája kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverezésen az említett törvényezikk 107. §-sa értelmében a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is el fognak adatni; a netaláni elsőbbségi igénylők pedig felhivatnak, miszerint jogaikat az említett törv.-czikk 111. és 112. §§-ai alapján az árverezés megkezdéseig érvényesítsék.

Az elárverezendő ingóságok vételára az említett törvényezikk 108 ik §-sa szerint fizetendő.

Brassó, 1885. évi február hó 18-án.

Borsos Zsigmond

(39) 1 1

kir. bírósági végrehajtó.

Aviso!

Kitűnő száraz tűzelő bükk-
fa kapható ölenként:

I. minőségű 8 frt 50 kr.

II. " 8 " 50 "

III. " 7 " 50 "

Altstädter Antalnál

Klastrom-utca 12.

(37) 3-3

ALEXI KÖNYVNYOMDÁJA.

Brassó, színház-utca 95.

(saját házában)

ajánlja magát mindennemű szakmájába vágó könyv-
nyomdai munkák gyors, pontos, izléses és jutá-
nyos elkészítésére.